

Arrest

nr. 164 899 van 30 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 3 november 2011 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

1.2. Op 25 juli 2014 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Op 31 juli 2014 wordt een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) genomen die op 5 augustus 2014 aan verzoekende partij wordt betekend.

1.4. Op 25 augustus 2014 dient verzoekende partij bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een beroep in tegen de in punt 1.2. vermelde beslissing van de commissaris-generaal. Op 6 februari 2015 vernietigt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal bij arrest nr. 138 036.

1.5. Op 22 april 2015 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. Op 28 april 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 5 mei 2015 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : K.J.

(...)

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Op 22/04/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.7. Op 4 november 2015 bevestigt de Raad bij arrest nr. 156 076 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen dit arrest werd geen cassatieberoep ingesteld bij de Raad van State.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel aan: **“SCHENDING ARTIKEL 75 VAN HET KONINKLIJK BESLUIT BETREFFENDE DE TOEGANG TOT HET GRONDGEBIED, HET VERBLIJF, DE VESTIGING EN DE VERWIJDERING VAN VREEMDELINGEN; SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 39/2 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 52/3 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 1, 6° VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ART. 7 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN; SCHENDING VAN HET**

GELIJKHEIDSBEGINSEL; SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT, MINSTENS VAN DE MOGELIJKHEID TOT TOETSEN VAN DE MATERIËLE MOTIVERING; SCHENDING VAN DE ALGEMENE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, ZIJNDE DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; MACHTSMISBRUIK.”

Het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 22 april 2015 (kennisgeving 23 april 2015) waarop het bevel is gebaseerd, werd beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal een bijlage 35 afgeleverd, deze bijlage maakt een toelating uit om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Niettegenstaande kreeg de verzoekende partij toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, zesde graad echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft daarenboven meegedeeld (stuk 22) dat de termijn van dit bevel al loopt tijdens de beroepstermijn die mogelijk is tegen een negatieve beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Dit houdt in dat de termijn van dertig dagen dus reeds kan aflopen vooraleer een arrest wordt gewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Deze praktijk vormt een schending van artikel 7 van de Europese Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven), deze richtlijn biedt een periode tot 30 dagen aan waarin de mogelijkheid tot vrijwillig vertrek zich stelt indien er een onwettig verblijf is. Personen bevinden zich niet in een situatie van onwettig verblijf als hun beroepstermijn of hun schorsende beroepsprocedure nog loopt voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij dienen bijgevolg bij afloop nog altijd te beschikken over de volledige periode voor vrijwillig vertrek waarover de Terugkeerrichtlijn spreekt.

De praktijk van de verwerende partij is met onduidelijkheden behept en maakt een inbreuk uit op de rechtszekerheid. Artikel 52/3 Vw. bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep. De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de verwerende partij interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding.

“De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan.

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige

term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer). ”

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetswijziging, en dient de praktijk van de verwerende partij zeer zeker te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.” (negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG)

Tot slot kan gewezen worden op een schending van het gelijkheidsbeginsel. In de praktijk is het zo dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie kan immers onmiddellijk worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

De bestreden beslissing zelf is bovendien een schoolvoorbeeld van de terugkomende onwil in hoofde van de verwerende partij. Gelet op voorgaande uiteenzetting kan er in casu geconcludeerd tot machtsmisbruik uitgaande van de verwerende partij.

Meer nog, het lijkt er zelfs op dat het doel van de verwerende partij erin bestaat zoveel mogelijk bevelen om het grondgebied te verlaten aan vreemdelingen te betekenen, zonder eigenlijk wel de inhoud van de desbetreffende dossiers na te gaan.

Minstens past het bij de zorgvuldigheidsverplichting dat de overheid enig bijkomende onderzoek zou hebben verricht.

De bovenstaande rechtsregels worden in de bestreden beslissing dan ook zonder meer geschonden.”

3.2. De bestreden beslissing vindt haar grondslag in artikel 52/3, §1 eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld dat de vreemdeling valt onder de in artikel 7, eerste lid, 1° tot 11 of de in artikel 27, § 1, eerste lid, en § 3, bedoelde gevallen. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig het bepaalde in artikel 51/2.”

Artikel 75, §2, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model

van bijlage 13quinquies betekend. De documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij een asielaanvraag indiende, en, in voorkomend geval, het attest van immatriculatie, worden afgenomen.”

Artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, bepaling die verder wordt toegepast in de bestreden beslissing, stelt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven. 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Het is niet betwist dat op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen de commissaris-generaal de asielaanvraag van de verzoekende partij had afgewezen en dat zij niet beschikte over een geldig paspoort dat was voorzien van een geldig visum.

3.3. Kernbetoog van verzoekende partij is dat artikel 52/3, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet juncto artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit werd geschonden, daar zij gelet op de bijlage 35 die haar verstrekt werd nadat zij een beroep bij de Raad had ingediend tegen de in punt 1.5. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, niet kan worden beschouwd als zijnde een vreemdeling in illegaal verblijf. Verzoekende partij meent dat zij ingevolge de schorsende werking van dit beroep over een voorlopig verblijfsrecht beschikte.

3.4. Verzoekende partij kan echter niet worden gevolgd in haar betoog. Op het ogenblik dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de in punt 1.5. vermelde beslissing treft, bevindt verzoekende partij zich tevens in de in artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet bedoelde situatie. De verwerende partij beslist dan ook terecht tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Verzoekende partij kan gedurende de beroepstermijn en gedurende de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad, ingesteld op grond van artikel 39/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de toepassing genieten van artikel 39/70 van dezelfde wet. Dit houdt in dat verzoekende partij beschermd is tegen gedwongen tenuitvoerlegging van het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Dit alles wordt veruitwendigd in de afgifte van een bijlage 35.

Het feit dat verzoekende partij bij een beroep bij de Raad tegen de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in België in het bezit wordt gesteld van een bijlage 35, maakt echter niet dat zij een verblijfsrecht heeft en niet langer valt onder de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De bijlage 35 vermeldt sinds het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ook uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Dit houdt dus niet in dat verzoekende partij is vrijgesteld van de verplichting in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldig visum. Verzoekende partij heeft dus, in tegenstelling tot wat zij betoogt, geen legaal verblijf, noch tijdens de beroepstermijn noch tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht. Alleszins, gelet op het in punt 1.7. bedoelde arrest van de Raad, heeft de bijlage 35 geen geldingskracht meer, zodat verzoekende partij bijkomend ook geen belang meer heeft bij haar kritiek.

De verzoekende partij betoogt nog dat de richtlijn 2008/115/EG bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd *‘indien een beslissing definitief is geworden’*, waaronder zij in casu verstaat dat haar situatie pas illegaal is geworden na het arrest van de Raad van 4 november 2015. Zij verwijst op dit punt evenwel enkel naar een voorafgaande overweging van deze richtlijn, die geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen. De verzoekende partij verbindt haar betoog op geen enkele wijze aan enig specifiek artikel in de voormelde richtlijn dat niet op correcte wijze zou zijn omgezet in de Belgische wetgeving. Het door de verzoekende partij aangehaalde artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG betreft enkel de (passende) termijn voor vrijwillig vertrek. Dit betoog van de verzoekende partij kan dan ook niet worden weerhouden. Een louter algemene verwijzing naar de richtlijn 2005/85/EG kan evenmin volstaan om aannemelijk te maken dat na de negatieve beslissing van de commissaris-generaal inzake een asielaanvraag niet reeds het onregelmatig karakter van het verblijf

kan worden vastgesteld en reeds bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten, met dien verstande dat de betrokken vreemdeling is beschermd tegen een uitwijzing zolang de Raad geen uitspraak heeft gedaan inzake het beroep in volle rechtsmacht ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal. De aangehaalde parlementaire voorbereidingen kunnen aan het voorgaande evenmin afbreuk doen.

3.5. Voorts heeft verzoekende partij kritiek op de aanvang van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten, maar te dezen dient de Raad op te merken dat dit uitvoeringsmodaliteiten van het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en meer bepaald praktijken van de Dienst Vreemdelingenzaken in verband hiermee. Het betreft een dispuut aangaande de periode om een vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, dat echter de geldigheid van het bevel om het grondgebied te verlaten onverlet laat. Alleszins kan verzoekende partij, zoals reeds eerder werd gesteld, niet worden gevolgd in haar betoog dat zij tijdens de beroepstermijn en tijdens de behandeling van het beroep in volle rechtsmacht legaal verblijft en dus na verwerping van het beroep in volle rechtsmacht dient te beschikken over een termijn van dertig dagen om het vrijwillig vertrek te kunnen organiseren, omdat er dan pas sprake is van een illegaal verblijf. Verzoekende partij verliest in het kader van haar betoog ook de toepassing uit het oog van artikel 52/3, §2, tweede en derde lid van de Vreemdelingenwet, die handelen over de gebonden bevoegdheid voor de gemachtigde van de staatssecretaris om onverwijld over te gaan tot de verlenging van het oorspronkelijk gegeven bevel om het grondgebied te verlaten, eenmaal de Raad het beroep in volle rechtsmacht verwerpt, *quod in casu*. Deze beslissing dient onverwijld ter kennis te worden gebracht. De termijn voor verlenging is ook wettelijk vastgelegd, namelijk tien dagen, en is in welbepaalde omstandigheden tot tweemaal toe verlengbaar. Verzoekende partij kan hoe dan ook niet worden gevolgd in haar betoog dat de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten kan afgelopen zijn vooraleer de Raad een arrest bij volle rechtsmacht uitspreekt.

Haar hele betoog in het kader van artikel 7 van de Terugkeerrichtlijn is dan ook niet dienstig, ook al omdat deze richtlijn werd omgezet in nationale wetgeving, namelijk door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (*BS* 17 februari 2012), die in werking is getreden op 27 februari 2012 en verzoekende partij niet aantoonst dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op rechtstreekse werking van de bepalingen van de richtlijn indien deze niet of niet op correcte dan wel toereikende wijze werden omgezet in nationale wetgeving en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). In casu toont de verzoekende partij niet aan dat deze bepaling onvolledig of niet correct zou zijn omgezet. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij, te toetsen aan bepalingen van de richtlijn 2008/115/EG. De Raad is ook niet bevoegd om wetsbepalingen, laat staan praktijken van de verwerende partij te toetsen aan bepalingen van de Terugkeerrichtlijn. Waar verzoekende partij verwijst naar overweging 9 van de Terugkeerrichtlijn kan nog bijkomend worden opgemerkt dat dergelijke overwegingen geen juridisch bindende waarde hebben.

Tevens wordt gewezen op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, dat de garantie inhoudt dat, behoudens mits toestemming van de verzoekende partij, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen kan worden uitgevoerd tijdens het onderzoek van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Er kan ten slotte nog aan worden toegevoegd dat niet kan worden vastgesteld welk actueel belang verzoekende partij heeft bij haar grief dat zij geen dertig dagen zou krijgen om vrijwillig uitvoering te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekende partij werd op 17 november 2015 een uitstel van 10 dagen toegekend om het grondgebied te verlaten. Op heden is er al een termijn van meer dan dertig dagen verstreken sedert het in punt 1.7. bedoelde arrest. Verzoekende partij werd niet op gedwongen wijze van het grondgebied verwijderd, zodat niet kan worden vastgesteld dat zij thans nog enig belang heeft bij haar grief dat zij niet zou beschikken over een termijn van dertig dagen om vrijwillige uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Een schending van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG, van de artikelen 7, 39/2 of 52/3 van de Vreemdelingenwet of van artikel 75 van het Vreemdelingenbesluit wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt dat de verwerende partij niet zou zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke wijze handelde of geen voldoende onderzoek voerde, zodat enige schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

3.6. De aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel wordt verder eveneens opgehangen aan het gestelde dat reeds bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten terwijl de verzoekende partij nog gerechtigd zou zijn geweest in België te verblijven. Hierboven werd evenwel reeds vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij dat zij hangende het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad legaal in het Rijk verbleef niet kan worden aangenomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij door consciëntieus de wet toe te passen zou zijn afgeweken van een vaste gedragslijn. De uiteenzetting van de verzoekende partij laat dan ook niet toe vast te stellen dat het rechtszekerheidsbeginsel werd miskend. Haar kritiek komt neer op wetskritiek waar de Raad zich niet over uit te laten heeft.

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel dient te worden opgemerkt dat er slechts sprake kan zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (RvS 16 september 2002, nr. 110.245). In casu beperkt de verzoekende partij zich tot de bewering dat de verwerende partij ten aanzien van bepaalde vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden als zij niet overgaat tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij toont echter niet aan dat haar bewering enige grond heeft. In deze omstandigheden kan geen schending van het gelijkheidsbeginsel worden vastgesteld.

3.8. Verzoekende partij maakt gewag van standaardbeslissingen maar dit houdt niet in dat de bestreden beslissing onwettig zou zijn. Verzoekende partij maakt ten slotte nog gewag van een schending van de zorgvuldigheidsplicht omdat verwerende partij nalaat *“enig bijkomend onderzoek”* te doen, maar de Raad ziet niet in welk bijkomend onderzoek verzoekende partij verwacht andere dan nagaan of er een negatieve beslissing werd getroffen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en of verzoekende partij zich in een illegale verblijfssituatie bevindt. Verzoekende partij blijft alleszins in gebreke het verwachte bijkomend onderzoek nader te preciseren.

3.9. Uit voorgaande bespreking van het middel blijkt dat de verwerende partij een correcte toepassing heeft gemaakt van de wet. Er kan dan ook niet worden ingezien dat de bestreden beslissing een schoolvoorbeeld zou zijn van terugkerende onwil in hoofde van de verwerende partij. Er blijkt verder ook geenszins dat de verwerende partij ten onrechte met bepaalde elementen geen rekening heeft gehouden. Machtsmisbruik wordt geenszins aannemelijk gemaakt.

3.10. Ten slotte ontbeert het verzoekschrift een uitleg aangaande de opgeworpen schending van artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.11. In een tweede middel voert verzoekende partij aan: *“SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 74/17 VAN DE VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 5 EN ARTIKEL 6 VAN DE RICHTLIJN 2008/115/EG VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN DE RAAD VAN 16 DECEMBER 2008 OVER GEMEENSCHAPPELIJKE NORMEN EN PROCEDURES IN DE LIDSTATEN VOOR DE TERUGKEER VAN ONDERDANEN VAN DERDE LANDEN DIE ILLEGAAL OP HUN GRONDGEBIED VERBLIJVEN; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 J. ARTIKEL 13 E.V.R.M.; SCHENDING VAN DE FORMELE EN MATERIËLE MOTIVERINGSVERPLICHTING; SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL; SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSPlicht; SCHENDING VAN HET BEGINSSEL VAN BEHOORLIJK BESTUUR; SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN EVENREDIGHEIDSBEGINSEL.”*

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“4.2.1.

In datum van 28 april 2015 (kennisgeving postdatum + 2 werkdagen) werd aan de verzoekende partij, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd (stuk 1, bijlage 13qq).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

(artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet).

Ook in de memorie van toelichting betreffende het nieuwe artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet (ingevoerd bij Wet van 8 mei 2013, inwerkingtreding 1 september 2013) kan men afleiden dat de minister of zijn gemachtigde bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten dient te toetsen aan de internationale bepalingen.

“Met betrekking tot de verplichting voor de minister of zijn gemachtigde tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 52/3, dient tenslotte te worden opgemerkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is indien de effectieve terugkeer van de vreemdeling een schending met zich zou brengen van artikelen 3 en 8 van het EVRM. De vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel mag in geen geval verwijderd worden naar het land waar hij een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een schending van het beginsel van non – refoulement. Artikel 3 van het EVRM dient geëerbiedigd te worden bij de tenuitvoerlegging van een bevel om het grondgebied te verlaten (arrest Kastratie van het Grondwettelijk Hof nr. 141/2006 van 20 september 2006).”

(Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11).

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met art. 7, §1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissingen geenszins rekening houden met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

- a) Het belang van het kind;
- b) Het familie – en gezinsleven;
- c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dien gerespecteerd te worden en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij in het rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort, volstaat niet, nu uit artikel 74/13 j. 7 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Het is juist bij het beoordelen van een bevel dat art. 3 EVRM dient te worden beoordeeld. Welnu, omwille van meerdere redenen schendt de bestreden beslissing art. 3 EVRM.

In de bestreden beslissing wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partij, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt. De motiveringsplicht werd geschonden.

4.2.2.

Niettegenstaande de verzoekende partij werd geboren in Qalea Sukar (provincie Dhi – Qar), dient in casu rekening gehouden te worden met het feit dat de verzoekende partij al sinds 1990 woonachtig is in Bagdad en dat ook zijn familie daar geboren en getogen is.

De verzoekende partij wijst bijgevolg op de veiligheidssituatie in Bagdad, die allesbehalve veilig te noemen is. Dat de situatie ernstig is blijkt eveneens uit het beleid van het Commissariaat – Generaal.

Aan personen afkomstig uit Bagdad wordt op heden de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Gelet op de actuele situatie in de regio alwaar de verzoekende partij van afkomstig is blijkt er immers dat er in Bagdad, een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Echter stelt het Commissariaat – Generaal dat de verzoekende partij, samen met zijn familie, in het Zuiden van Irak een redelijk en veilig intern vestigingsalternatief zou hebben. Niet alleen is dit niet correct maar is ook de veiligheidssituatie in het Zuiden van Irak allerminst stabiel.

Het geweld in Irak neemt immers op dit ogenblik danig grote proporties aan zodat sprake is van willekeurig geweld in de context van een gewapend conflict. Dit geldt voor gans Irak en dus ook voor het Zuiden.

Zo blijkt eveneens uit het nieuw standpunt van UNCHR betreffende de situatie in Irak (stuk 3). Het Hoog Commissariaat van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen typeert het conflict in Irak als een intern gewapend conflict waarbij de betrokken partijen zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen. Irak wordt geteisterd door geweld tussen de Iraakse Veiligheidskrachten en Koerdische strijders aan de ene kant en de Islamitische Staat van Irak (ISIS) en gewapende groeperingen aan de andere. De Iraakse overheid heeft recent de controle verloren over bepaalde delen van het grondgebied te voordele van ISIS.

UNHCR roept dan ook op om personen afkomstig uit Irak niet gedwongen terug te sturen en aan de Irakezen subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder vindt UNHCR het om humanitaire redenen niet opportuun om het intern vluchtalternatief toe te passen. UNHCR haalt hierbij aan dat alle delen van het land zijn aangetast.

“Casualty figures in 2014 have been spiking compared to previous years. Iraq Body Count (IBC) documented the death of over 13,600 civilians between January and late October 2014. This compares to 7,800 civilian deaths in the first ten months of 2013 and is the highest total since the height of sectarian conflict in 2006- 2007. The UN has documented more than 7,700 civilian deaths in Iraq (excluding Al-Anbar) between January and September 2014. These include more than 4,800 estimated civilian casualties since June 2014, when IS and associated armed groups launched a major offensive in northern and eastern Iraq. According to the UN Assistance Mission for Iraq (UNAMI), Baghdad was the worst affected governorate in most of 2014 in terms of casualty figures. It is followed (excluding Al-Anbar and not always in the same order), by Ninewa, Salah Al-Din, Kirkuk, Babel and Diyala governorates. The Iraqi government released casualty figures for the months of January to June 2014, accounting for 6,676 deaths, including 5,322 civilians, 512 police, and 842 members of the armed forces. The escalation in violence has further generated additional deaths from a lack of access to food, water and medical care, injuries and disabilities, destruction of property and livelihoods and serious impairment of access to basic, life-sustaining services.” (stuk 3, “UNHCR Position on Returns to Iraq”, UNHCR, 27 oktober 2014, te consulteren op

http://www.refworld.org/docid/544e4b3c4.html?utm_source=Weekly+Legal+Update&utm_campaign=48e054c961-WLU_31_10_2014&utm_medium=email&utm_term=0_7176f0fc3d-48e054c961-419536033, verzoeker zet vet) De zuidelijke provincies zijn nog steeds erg onstabiel: “De veiligheidssituatie in Irak is en blijft onzeker en uiterst gevaarlijk voor alle reizigers. De recente gevechten in het land en de dreiging van een verdere uitbreiding van het geweld naar Bagdad zorgen ervoor dat de situatie er erg onzeker en gespannen is. Het risico van aanslagen en banditisme blijft erg hoog. De provincies Anbar en Ninawah zijn absoluut te mijden. Ook de Betwiste Gebieden (provincies Diyala, Salah al-Din, Tameem en Nineva), en de Sjiitische provincies Kerbala, Babylon en Wassit worden met de regelmaat van de klok opgeschrikt door aanslagen en zijn dus te mijden. De Koerdische provincies en de zuidelijke provincies Najaf, Muthanna, Qadisiya, Di-Qhar, Missan en Basra zijn relatief veiliger, maar nog steeds erg onstabiel. Ingevolge de politieke en communautaire tegenstellingen zijn er demonstraties in heel Irak. Dit gaat soms gepaard met geweld en de spanningen lopen verder op. Deelname aan of aanwezigheid op deze manifestaties is te allen tijde te vermijden.” (stuk 4, Buitenlandse Zaken, Buitenlandse Handel en Ontwikkelingssamenwerking, “Reisadvies Irak”, dd.17 februari 2015, geldig op 13 mei 2015, te

consulteren

op

http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/azie/irak/ra_irak.jsp, verzoeker zet vet) Uit objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat de veiligheidssituatie in Irak en in de geboortestreek van verzoeker, in zuid – Irak, uiterst precair kan genoemd worden. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

“Het zuiden van Irak - de provincies Karbala, Najaf, Wassit, Qadissiya, Maysan, Dhi- Qar, Muthanna en Basra – is overwegend sjiietisch. Hoewel het in de zuidelijke provincies relatief rustiger was dan in andere provincies van Irak kwam ook in het zuiden geweld voor. In de verslagperiode vonden vooral in de provincies Wassit, Najaf, Karbala en Basra geregeld geweldsincidenten plaats. (...) Aan het begin van de verslagperiode, begin september 2014, was er sprake van een sterke stijging in het aantal (overwegend kleine) bomaanslagen in Zuid-Irak. Deze stijging heeft zich niet voortgezet. Op 12 januari zou een poging tot een aanslag – met naar verluidt verouderde raketten – vrijdeld zijn bij de Um Qasir haven ten zuiden van Basra. Op 18 maart 2015 vond een opmerkelijk grote bomaanslag plaats in Zuid-Basra. Het is (nog) niet bekend wie verantwoordelijk is voor deze aanslag. (...) In onderhavige verslagperiode zijn de sektarische spanningen in Zuid-Irak verder opgelopen. Dit heeft zich geuit in het voortduren van sektarisch gemotiveerde ontvoeringen, moorden, bedreigingen, ontheemding en geweld van voornamelijk sjiieten die wraak nemen op de soennitische minderheid in het zuiden voor geweld van de soennitische opstandelingen jegens met name sjiieten. (...) Geweldsincidenten in het zuiden van Irak vinden voornamelijk in de provincie Basra plaats al komen er ook incidenten voor in de andere provincies.” (stuk 5, “Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak”, Rijksoverheid.nl, april 2015, te consulteren op <http://www.rijksoverheid.nl/documenten-en-publicaties/ambtsberichten/2015/04/16/ambtsbericht-veiligheidssituatie-in-irak.html>, verzoeker zet vet) “The Ministry of Interior announced that about 23 persons were killed and injured in car bombings took place in Babel, Najaf and Dhi-Qar provinces on Monday morning. (...) “A car bomb exploded in al-Shamiya area in Dhi-Qar province, injuring 10 civilians while Najaf car bombing took place in al-Askari neighborhood injuring 8 civilians,” the spokesman concluded.” (stuk 6, Mol: 23 persons killed, injured in Babel, Najaf, Dhi – Qar bombings”, Iraqi News, 2 juni 2014, te consulteren op <http://www.iraqinews.com/iraq-war/moi-persons-killed-injured-in-babel-najaf-dhi-qar-bombings/>, verzoeker zet vet) “A person was killed in a tribal fight in Islah district of Dhi-Qar province. (...) “A person was trying to settle a tribal fight between Albu Salih and Amariya tribes, was killed in Islah district of eastern Dhi-Qar.””

(stuk 7, “Citizen killed in tribal fight in Dhi – Qar, Iraqi News, 3 mei 2014, te consulteren op <http://www.iraqinews.com/iraq-war/citizen-killed-in-tribal-fight-in-dhi-qar/>, verzoeker zet vet)

“A mine was exploded in southern Dhi-Qar province on Saturday. Security source stated to IraqiNews.com “Citizen, Qasim Mohamed, was killed in the explosion of the mine that is among the remains of the former war in al-His area.””

(stuk 8, “Citizen killed in southern Dhi – Qar”, Iraqi News, 12 april 2014, te consulteren op <http://www.iraqinews.com/iraq-war/citizen-killed-in-southern-dhi-qar/>, verzoeker zet vet)

“In the first month of 2014 there was a huge amount of death and destruction. There were 1,031 reported security incidents. Most of those were concentrated in Baghdad, 261, Anbar, 241, Ninewa, 185, and Salahaddin, 184. Anbar obviously had many more acts of violence than that due to the on going fighting there. Diyala with 70 attacks, Tamim with 50, and Babil with 23 saw low-militant activity, while Basra, 4, Dhi Qar, 2, Maysan, 3, Muthanna, 1, Qadisiyah, 1, and Wasit, 6, only had sporadic violence. Karbala and Najaf saw no attacks at all. In comparison, just a year ago in January 2014 there were only 564 attacks spread over Baghdad, 140, Diyala, 112, Ninewa 102, Salahaddin, 81, Anbar, 53, Tamim, 43, Babil, 20, Karbala, 8, Wasit and Basra with 2 attacks each, and Maysan with 1. Dhi Qar (...)”

(stuk 9, “Musings On Iraq January 2014 Security Report For Iraq updated”, Iraq News, Politics, Economics, Society, 5 februari 2014, te consulteren op <http://musingsoniraq.blogspot.be/2014/02/january-2014-security-report-for-iraq.html>, verzoeker zet vet)

Niet alleen in de provincie Dhi – Qar gaat het er slecht aan toe, maar in de ander provincies is er een toevloed aan geweld.

“Three of the suspected bombs blew up in Babil's capital, Hilla. Amateur video posted on youTube shows a car exploding in a garage in Hilla, a huge blaze and several vehicles on fire. Iraq has been engulfed in political and sectarian violence for months. Sixteen people were killed in separate attacks Monday (stuk 10, CNN, “Blasts kill at least 16 in Iraq, 90 wounded”, 19 februari 2014, te consulteren op <http://edition.cnn.com/2014/02/18/world/meast/iraq-violence/>)

“At least 17 people were killed and more than 35 others were wounded in Iraq when several mortar rounds hit an outdoor market south of Baghdad, police said Thursday. The attack took place in the predominantly Shiite town of Musayyib in Babil province.” (stuk 11, KUTV, “17 Killed in Iraqi Violence”, 20 februari 2014, te consulteren op http://www.kutv.com/news/features/world/stories/vid_1182.shtml)

"In Hillah, about 100 kilometers to the south, three car bombs went off in different areas of the city. More deadly bombings struck nearby towns. Police put the initial death toll from seven car bombs at nine dead and more than 30 wounded. Iraq has been experiencing its worst violence in recent years. Last month, an estimated 1,000 people were killed in car bombings and shootings." (stuk 12, Voice of America, "Car bombs target Baghdad, Hilla, 18 februari 2014, te consulteren op <http://www.voanews.com/content/reu-car-bombs-target-baghdad-hilla/1853626.html>)

"Two car bombings rocked Iraq's Karbala Shiite holy city on Friday, killing two people and injuring 15 others, a local police source said." (stuk 13, Xinhua, "Car bombings rattle Iraq's Karbala holy city", 11 maart 2013, te consulteren op http://wikileaks.org/gifiles/docs/19/1904732_iraq-security-car-bombings-rattle-iraq-s-karbala-holly-city.html)

"The Police Directorate in Karbala province declared tightening the security procedures in anticipation of possible security breach.

The Commander of Karbala Police Directorate, Brigadier Hussein Allawi, declared to the correspondent of AIN "All the commanders and directors were instructed to take care and caution to avoid any terrorist operations."

"The security checkpoints were promoted and the police will depend on intelligence information much more in order to foil any attempt that aim at disturbing security situation," he added.

"The police directorate provided all required supplies for the security checkpoints where the security precautions will focus on main roads and sub roads," he concluded."

(stuk 14, Alliraqnews, "urgent strict security procedures imposed in Karbala", 9 februari 2014, te consulteren op

http://www.alliraqnews.com/en/index.php?option=com_content&view=article&id=48781:urgent-strict-security-procedures-imposed-in-karbala&catid=36:security&Itemid=37)

"UNAMI/OHCHR also continued to receive reports from Basra of abductions believed to stem from the activities of militias active in the area. On 9 September, a Kurdish businesswoman was abducted in central Basra. (...) On 8 October, three members of the Sunni community were abducted in and around Basra in public places during daylight hours, in front of witnesses, and in one case in close proximity to police checkpoints. Two of the victims were later released, but expressed reluctance to comment on their experience for fear of retaliation."

(stuk 15, "Report on the Protection of Civilians in Armed conflict in Iraq: 11 september – 10 december 2014, United Nations Assistance Mission for Iraq (UNAMI) Human Rights Office, 23 februari 2015, te consulteren op

http://www.ecoi.net/file_upload/1226_1424866894_unami-ohchr-sep-dec-2014.pdf, verzoeker zet vet)

A "homemade" bomb was exploded on Monday near a residential house in the district of Abu al-Khasib south of Basra.

A security source told the National Iraqi News Agency / Nina / that the explosive device placed near an unidentified residential house belonging to a citizen in Abu al-Khasib district, southern the province, who is an employee in a government department, exploded today."

He said that the "incident has caused material damage to the front and the glass of the house, as well as the car of the owner of the house."

(stuk 16, "A roadside bomb exploded near the house of a government employee in Basra", National Iraqi News Agency, 23 februari 2015, verzoeker zet vet)

"Security services found in the province of Basra, a dead body of an unidentified young man showing signs of torture, in the district of al-Zubayr Western Basra province.

A security source said in a press statement today that "the body found dumped in a landfill and covered with a black bag in Alaathar area of Zubayr belonging to a young man at the age of about 25 years.

The source added that forensic evidence revealed the body and indicated that it has been exposed to crush the skull bones and showing signs of torture."

(stuk 17, "A dead body found Basra, showing signs of torture", National Iraqi News Agency, 16 februari 2015, verzoeker zet vet)

"Iraqi minority sect lawmakers said on Sunday they were boycotting parliament after the killing of a senior tribal leader was blamed on majority sect militia, sparking fresh tensions between the two communities.

The boycott comes weeks after suspected majority sect gunmen in January killed three minority sect clerics in Basra, a majority sect southern province, triggered outrage in a country mired in sectarian violence."

(stuk 18, "Iraq MPs boycott parliament after killing of tribal leader", Times of Oman, 15 februari 2015, verzoeker zet vet)

"A security source said to the National Iraqi News Agency / Nina /: "Unidentified gunmen assassinated after noon prayers, Imam of Alaamidiya mosque Sheikh Asaad Abdul-Halim.

The source noted that police opened an investigation into the incident which is occurred just ten days after the heinous crime of assassination of four Imams of four mosques in Zubair area in Basra.”

(stuk 19, “Breaking News: the fifth Imam of a mosque assassinated within ten days in Basra”, National Iraqi News Agency, 23 januari 2015, verzoeker zet vet)

“Iraqi security forces seized four Katyusha-type rockets on 12 January, which had been set up approximately 500 metres from Umm Qasr port in Basra province and aimed at the facility. (...) Since Islamic State's offensive into Iraq in June 2014, the collapse of the Iraqi army and re-mobilisation of Shia militias, the security situation around Basra has been gradually deteriorating. This is reflected in the 3 January deployment of a brigade to secure Zubair district, where one of the world's largest oil fields is located. (...)”

“The growing frequency of assassinations, hijackings, and kidnappings probably reflects the growing strength of militias and criminal networks in and around Basra city. For example, on 8 December 2014, unidentified individuals in military uniforms intercepted a police convoy and freed a prisoner. On 17 December, a criminal gang stole 3 kg of gold and USD 13,000 in raids on properties in the city.”

(stuk 20, “Plot to target Iraqi port indicates growing strength of armed groups around Basra”, HIS Global Insight Daily Analysis, 13 januari 2015, verzoeker zet vet)

“Iraqi Prime Minister Haider al-Abadi ordered an urgent investigation on Friday into the fatal shooting of three Sunni clerics and the wounding of two others near the southern city of Basra.

The attack late on Thursday was carried out by four gunmen who opened fire from a speeding car on the clerics' vehicle, police sources said.

Previous attacks on Sunni and Shi'ite clerics have sometimes unleashed cycles of revenge killings in Iraq, where sectarian violence is at its worst since the height of the civil war some eight years ago. (...)”

Violence in Iraq killed at least 12,282 civilians in 2014, making it the deadliest year since the sectarian bloodshed of 2006-07, when the monthly death toll sometimes exceeded 3,000, according to the United Nations.”

(stuk 21, “Iraq: Iraqi PM orders urgent investigation into fatal shooting of clerics”, Thai News Service, 6 januari 2015, verzoeker zet vet)

Uit de objectieve informatie blijkt meer dan genoegzaam dat de veiligheidssituatie in Irak en in de geboortestreek van verzoeker, zuid-Irak, uiterst precair kan genoemd worden. Ook de overheid kan de veiligheid van de burgers niet garanderen. Het geweld dat er door de terroristen uitgevoerd wordt, zorgt voor een onzeker bestaan in het land.

4.2.3.

Er kan in de bestreden beslissing geen enkele motivering geworden rekening houdende met artikel 3 E.V.R.M. en de actuele veiligheidssituatie in Irak en de streek van afkomst van de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt het voorwerp uit van een gedwongen terugkeer naar Irak. De situatie is Irak is echter, zoals uit de hierboven geciteerde objectieve informatie blijkt, in ruime mate verslechterd. Een gedwongen uitwijzing naar Irak zal artikel 3 E.V.R.M. schenden.

Artikel 3 E.V.R.M. bepaalt immers “niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (zie vb.: EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Zoals reeds hierboven aangehaald is het vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing. De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20

maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107).

Dit onderzoek naar de actuele veiligheidssituatie in Irak en een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Van de verwerende partij kan er bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat zij, in het licht van artikel 3 E.V.R.M., de veiligheidssituatie in Irak, die volatiel is, op de voet volgt en haar handelen, met name de uitvoering van een gedwongen verwijdering, baseert op actuele informatie m.b.t. situatie in Irak. De verwerende partij heeft nagelaten dit doen, waardoor de zorgvuldigheidsverplichting geschonden wordt.

Naast dit alles diende de verwerende partij eveneens rekening te houden met principe van non – refoulement, omvat in het in internationale recht. Dit principe verhindert dat (kandidaat -) vluchtelingen worden teruggestuurd naar plaatsen waar hun leven of vrijheid kunnen worden bedreigd, of waar zij het risico lopen onmenselijk behandeld te worden. Dit fundamenteel principe is onder meer vervat in artikel 33 van het Verdrag van Genève en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering.

Tenslotte verwijst de verzoekende partij eveneens naar de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. De verwerende partij diende rekening te houden met artikel 17 van de Terugkeerrichtlijn. Dit artikel werd omgezet naar de Belgische wetgeving en vinden we terug onder artikel 74/17 Vw.:

“§ 1. De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot terugleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulement beginsel.

§ 2. De verwijdering kan tijdelijk uitgesteld worden op grond van de specifieke omstandigheden van elk geval. Zo wordt rekening gehouden met :

1° de fysieke of mentale gesteldheid van de onderdaan van een derde land;

2° technische redenen, zoals het ontbreken van vervoermiddelen of het mislukken van de verwijdering wegens het ontbreken van identificatie. De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering

tijdelijk is uitgesteld. Om het risico tot onderduiken te vermijden, kunnen preventieve maatregelen getroffen worden, overeenkomstig artikel 74/14, § 2, derde lid. De minister of zijn gemachtigde kan in dezelfde gevallen, de onderdaan van een derde land een verblijfplaats aanwijzen gedurende de tijd die nodig is om deze maatregel uit te voeren. De minister of zijn gemachtigde deelt aan de onderdaan van een derde land die wordt vastgehouden met het oog op verwijdering, mondeling mee dat de uitvoering van de beslissing tot verwijdering tijdelijk is uitgesteld.”

Het is duidelijk dat de verwerende partij hier in casu geen rekening mee heeft gehouden.

4.2.4.

De bestreden beslissing dd. 28 april 2015 (kennisgeving postdatum + twee werkdagen) is behept met verschillende lacunes. De huidige veiligheidssituatie werd niet besproken en er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 3 E.V.R.M. gerealiseerd.”

3.12. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De formele motiveringsplicht verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, enerzijds en wordt anderzijds gemotiveerd dat verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum. Dit zijn de determinerende motieven waarop het bestreden bevel is gesteund. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.13. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel enkel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is

uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden beoordeeld in samenhang met de aangevoerde schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet.

3.14. Verzoekende partij begint haar betoog met een verwijzing naar de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet eerst worden opgemerkt dat verzoekende partij terecht opmerkt dat artikel 74/13 de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Verzoekende partij toont echter niet aan dat deze bepaling niet correct of toereikend werd omgezet, zodat zij zich ook niet meer dienstig op de directe werking van deze bepaling van de richtlijn kan beroepen. Verzoekende partij laat in haar uiteenzetting verder na om te duiden met welke persoonlijke omstandigheden, zoals opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde behoorde rekening te houden. Er kan van de gemachtigde bezwaarlijk worden verwacht dat hij met persoonlijke omstandigheden rekening houdt, indien zulke elementen niet voorliggen. De Raad kan geen motiveringsgebrek vaststellen indien verzoekende partij niet minstens verduidelijkt welke elementen vernoemd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zij in het geding acht. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.15. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, maakt zij in casu niet duidelijk waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad en het feit dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van artikel 3 van het EVRM betrekking heeft op motieven die zij reeds in haar asielprocedure heeft aangehaald. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Artikel 74/13 van Vreemdelingenwet biedt echter geen grondslag voor deze verwachting. De Raad ziet ook niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven.

3.16. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

3.17. De verzoekende partij verwijst naar het feit dat zij sinds 1990 woonachtig is in Bagdad en merkt op dat de veiligheidssituatie aldaar ernstig, wat blijkt uit het beleid van de commissaris-generaal aangezien aan personen uit Bagdad heden de subsidiaire bescherming wordt toegekend.

Daargelaten de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad aanleiding geeft tot de toekenning van subsidiaire bescherming, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 april 2015 toepassing heeft gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet en heeft geoordeeld dat verzoekende partij beschikt over een intern vestigingsalternatief in Zuid-Irak.

Waar verzoekende partij kritiek levert op de beslissing van de commissaris-generaal van 22 april 2015, vermeld in punt 1.5., moet worden opgemerkt dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep. Het thans voorliggende schorsings- en annulatieberoep kan niet nuttig worden aangewend om kritiek te uiten op deze beslissing. Dergelijke kritiek kan enkel nuttig worden geuit in het kader van een beroep in volle rechtsmacht, wat verzoekende partij ook na onderhavig beroep heeft ingediend, maar dat werd verworpen. Lezing van het in punt 1.7 bedoelde arrest van de Raad, leert dat deze kritiek van verzoekende partij volledig aan bod is gekomen en dat ook de voorgelegde rapporten en persartikels die verzoekende partij herneemt in het kader van dit verzoekschrift in ogenschouw werden genomen. Er werd tegen voormeld arrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van de State. Het betreft dus een definitief arrest met een recent gedane definitieve beoordeling van de kritiek

van verzoekende partij geuit ten opzichte van de in punt 1.5. bedoelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad benadrukt dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, § 2 b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15 b) van de Kwalificatie-richtlijn. In de zaak *Elgafaji* oordeelde het Hof van Justitie nog dat artikel 15 c) van de richtlijn 2004/83/EG, dat in België werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, “een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM” (HvJ 17 februari 2009, nr. C-465/07, *Elgafaji*, par. 28). Het Hof van Justitie voegde eraan toe dat artikel 15 c) van de richtlijn 2004/83/EG betrekking heeft op een algemener risico op schade dan artikel 15 a) van de richtlijn 2004/83/EG en dus ruimer is. Het EHRM heeft echter ondertussen in de zaak *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk* geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15 c) van de richtlijn 2004/83/EG dat werd omgezet in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk*, par. 226).

In het arrest van de Raad van 4 november 2015 werd geoordeeld dat aan de asielmotieven van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht en dat niet kan worden aangenomen dat verzoekende partij een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoekende partij zich in het kader van de subsidiaire bescherming beroept op de elementen die ten grondslag liggen aan haar asielrelaas en die niet geloofwaardig werden bevonden, besloot de Raad in voormeld arrest dat verzoekende partij niet aantoonde dat zij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voor wat betreft de situatie in Bagdad en Centraal-Irak en het betoog van verzoekende partij dat de situatie aldaar beoordeeld moet worden nu zij en haar gezin reeds geruime tijd in Bagdad woonden, verwees de Raad naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet dat luidt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.”

Er werd door de Raad uitgebreid gemotiveerd waarom verzoekende partij een intern vestigingsalternatief heeft in Zuid-Irak, waarbij in eerste instantie werd verwezen naar de analyse van de commissaris-generaal in zijn beslissing van 22 april 2015 over de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, waarbij hij oordeelde actueel er voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2c) van de Vreemdelingenwet, die door de Raad integraal werd hernomen. Daarbij merkte de Raad vervolgens op: “Bovendien voert verweerder met recht aan dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in het Zuiden van Irak wordt bevestigd in de door middel van een aanvullende nota neergelegde “COI Focus Iraq, Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (rechtspiegingsdossier, stuk 9). Verweerder wordt gevolgd waar deze inzake voormelde landeninformatie betoogt dat hieruit blijkt dat deze regio niet verwikkeld is in het offensief dat IS inzet in Centraal-Irak, dat zich aldaar geen directe confrontaties voordoet tussen het Iraakse leger en IS, dat er zich slechts sporadisch terreuraanslagen voordoet, dat deze aanslagen zijn afgenomen in frequentie en zwaarte, dat het overige geweld er doelgericht van aard is en dat het aantal burgerslachtoffers er beperkt is.”

Verzoekende partij bekritiseert de beoordeling van de commissaris-generaal inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak en herneemt in het kader van dit verzoekschrift een aantal rapporten en persartikelen, die evenwel reeds werden beoordeeld door de Raad in het arrest bedoeld in punt 1.7., zoals reeds vermeld. In het bijzonder oordeelde de Raad:

“Betreffende het bij het verzoekschrift gevoegde reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 14), dient te worden opgemerkt dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen. Dergelijk advies vormt, te meer daar het uitdrukkelijk rekening houdt met het verhoogde risico dat Westerse personen en toeristen lopen, geenszins een leidraad voor het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade in het kader van de subsidiaire beschermingsstatus. Een negatief reisadvies, gericht aan toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, kan niet zonder meer worden doorgetrokken naar personen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Uit het reisadvies blijkt hoe dan ook weliswaar dat zich in geheel Irak een aantal risico’s voordoen doch kan, te meer nu hierin wordt gesteld dat de situatie in de Zuidelijke provincies van Irak relatief veiliger is, niet worden afgeleid dat de situatie in het Zuiden van Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker houdt voorts ten onrechte voor dat het CGVS geen rekening zou hebben gehouden met de UNHCR Position on Returns to Iraq van 27 oktober 2014 (ibid., bijlage 12). Met deze informatie wordt in de voormelde landeninformatie en in de bestreden beslissing immers uitdrukkelijk en terdege rekening gehouden.

De overige, door verzoeker bijgebrachte informatie inzake de veiligheidssituatie in (Zuid-)Irak ligt met de informatie van verweerder volledig in lijn en kan hieraan geenszins afbreuk doen (ibid., bijlagen 4, 15-31). Dat zich sporadisch en hoofdzakelijk op de soennitische bevolking gerichte incidenten voordoen in Zuid-Irak wordt door verweerder en in de door verweerder gehanteerde informatie immers geenszins betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan op zich echter niet volstaan om aan te tonen dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Dat de situatie aldaar van zulke aard zou zijn, kan evenmin uit de ter terechtzitting aangebrachte informatie worden afgeleid (rechtsplegingsdossier, stuk 11). De foto (stuk 35) van een huis toont niet aan dat dit het huis van verzoeker betreft. Het door verzoeker genummerde stuk 36 bevat geen informatie inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak. Uit stuk 37 kan slechts worden afgeleid dat zich in Zuid-Irak een aantal protesten voordoen. Uit het gegeven dat zich aldaar protesten voordoen kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in Zuid-Irak zou beantwoorden aan de criteria zoals bepaald in het voormelde wetsartikel. In stuk 38 wordt de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Zuid-Irak duidelijk bevestigd. Ook uit dit stuk blijkt immers dat het geweld in Irak zich concentreert in Centraal-Irak en in het Zuiden van Irak slechts een beperkte impact heeft. De inhoud van stuk 39 ligt eveneens volledig met het voorgaande in lijn. Dat zich in Zuid-Irak nog sporadisch terreuraanslagen voordoen en dat er daarnaast doelgericht geweld voorkomt, wordt in het voorgaande immers niet ontkend. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat de situatie er van die aard is dat zij beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.”

In het in punt 1.7 vermelde arrest, motiveerde de Raad uitgebreid waarom van verzoekende partij kan worden verwacht dat zij zich vestigt in Zuid-Irak en werd nagegaan of zij op een veilige en wettige manier naar die regio kan reizen en er zich toegang toe kan verschaffen. Aldus werd door de Raad in hoofde van verzoekende partij geen reëel risico op ernstige schade bij terug naar het land van herkomst in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet vastgesteld.

Nu verzoekende partij zich beperkt tot het herhalen van argumenten die reeds werden aangehaald in haar beroep tegen de in punt 1.5 vermelde beslissing van de commissaris-generaal en die reeds door de Raad werden beoordeeld in het in punt 1.7 vermelde arrest, blijkt uit de voorgaande bespreking dat een schending van artikel 3 EVRM in deze stand van zaken niet aannemelijk wordt gemaakt.

3.18. Daar de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de verwerende partij toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort dat voorzien is van een geldig visum, kan niet worden besloten dat voormeld wetsartikel of de materiële motiveringsplicht werden geschonden.

Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

De Raad moet verder benadrukken dat hij enkel de rechtmatigheid van de hem voorgelegde beslissing kan toetsen en het hem niet toekomt te beoordelen of een administratieve beslissing billijk is (cf. RvS 15 december 2008, nr. 188.772).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Voor het overige laat de verzoekende partij na aan te geven welke andere beginselen van behoorlijk bestuur of algemene rechtsbeginselen ze geschonden acht en op welke wijze de bestreden beslissing andere beginselen van behoorlijk bestuur schendt. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

In zoverre de verzoekende partij opnieuw betoogt dat er sprake is van machtsmisbruik, kan worden verwezen naar de uiteenzetting dienaangaande bij de bespreking van het eerste middel.

3.19. Waar verzoekende partij een ellenlang betoog inzake non-refoulement houdt, moet derhalve worden vastgesteld dat dit betoog reeds geuit werd in het kader van het beroep in volle rechtsmacht bij de Raad en blijkens dit arrest, vermeld in punt 1.7, op uitgebreide gemotiveerde wijze niet weerhouden werd. Zoals gezegd betreft dit een definitief arrest met een definitieve beoordeling. Verzoekende partij kan niet verwachten dat de Raad in onderhavig beroep deze beoordeling gedaan in volle rechtsmacht nog eens overdoet naar aanleiding van het uiten van een grief aangaande artikel 3 EVRM, het opwerpen van een schending van artikel 3 van het Anti-Folterverdrag en van artikel 33 van de Conventie van Genève, die trouwens ook aangevoerd en beoordeeld werden in het in punt 1.7. bedoelde arrest van de Raad. Voorts houdt de bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering in zodat het gehele betoog dat hieraan opgehangen is, waaronder de grief dat geen afweging gedaan werd in het licht van artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, niet dienstig is.

Daarenboven stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing de verzoekende partij enkel verplicht om het Schengengrondgebied te verlaten. Uit het administratief dossier blijkt niet dat een gedwongen verwijdering naar Irak wordt gepland. In het geval dat een gedwongen verwijdering later plaats zou hebben, wijst de Raad erop dat onder artikel 74/17 van de Vreemdelingenwet, de gemachtigde gehouden is om de gedwongen verwijdering tijdelijk uit te stellen indien de verwijdering de verzoekende partij blootstelt aan een schending van het non-refoulementbeginsel.

Ten overvloede herhaalt de Raad dat de verwerende partij in beginsel verplicht was de bestreden beslissing te nemen, doch de wetgever heeft voorzien in een bescherming tegen uitwijzing tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de asielbeslissing vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep. In dit verband wordt gewezen op artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet. Ook in het kader van deze beroepsprocedure werd de verzoekende partij intussen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Er blijkt aldus niet dat de verzoekende partij, die in dit verband geen nieuwe elementen aanbrengt, zich in casu dienstig kan beroepen op het non-refoulementbeginsel. Andermaal maakt de verzoekende partij ook niet aannemelijk dat voormelde bepaling uit de richtlijn een uitdrukkelijke motiveringsplicht zou opleggen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3.20. In een derde middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het middel wordt toegelicht als volgt:

“Tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden,

heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 3 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de vreemdeling niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M. In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een “veilig land” van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallelle juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.

(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld

tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming, geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet

meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen

hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land

afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefte doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien :

[...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of

[...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de

asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet)

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in een zelfde parallelle situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikt de verzoekende partij niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

De verzoekende partij verwijst eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014).

Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Ten overvloed verwijst de verzoekende partij naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.”

3.21. Artikel 13 van het EVRM, dat een recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, luidt als volgt: “Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.”

Ingevolge artikel 52, derde lid van het Handvest, luidens hetwelk de inhoud en de reikwijdte van de door het Handvest gewaarborgde rechten die corresponderen met rechten die zijn gegarandeerd door het EVRM dezelfde zijn als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend, moet aan artikel 47 van het Handvest dezelfde draagwijdte worden toegekend als aan artikel 13 van het EVRM.

Opdat de betrokken vreemdelingen beschikken over daadwerkelijke rechtshulp overeenkomstig artikel 13 van het EVRM, is volgens het EHRM vereist dat het aangewende rechtsmiddel van rechtswege een opschortende werking heeft en dat eventueel nieuwe bewijselementen kunnen worden voorgelegd, zodat de rechter de actuele toestand van de verzoekende partij kan onderzoeken op het ogenblik van

de uitspraak. Het EHRM, zo stelde het Grondwettelijk Hof vast, heeft daarbij gepreciseerd dat bij de beoordeling of een daadwerkelijk rechtsmiddel beschikbaar is, *“rekening [dient] te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden.”* Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat *“het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt”* (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99; cf. EHRM 26 april 2007, Gebremedhin t. Frankrijk, § 66; EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; EHRM 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; EHRM 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92; GwH 16 januari 2014, arrest nr. 1/2014, randnummer B.5.1. e.v., GwH 17 september 2015, nr. 111/2015, par. B.15.2; GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het EVRM moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; EHRM 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Waar de verzoekende partij verwijst naar het arrest nr. 1/2014 van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 laat zij na de relevantie van dit arrest voor onderhavige betwisting aan te tonen. Immers heeft dit arrest betrekking op een annulatieberoep dat openstaat tegen beslissingen die genomen zijn door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had. De verzoekende partij laat na uiteen te zetten op welke wijze het dispositief van het arrest van het Grondwettelijk Hof kan worden toegepast op de bestreden beslissing, in casu een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Zij toont niet aan en maakt geenszins duidelijk dat er een verband kan worden gelegd tussen het arrest van het Grondwettelijk Hof en onderhavige vordering die zij indient tegen de thans bestreden beslissing.

De Raad stelt verder vast dat verzoekende partij geheel voorbij gaat aan de wijzigingen die de wet van 10 april 2014 aan de procedure met betrekking tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid (hierna: de UDN-procedure) heeft aangebracht.

Ten gevolge van de wetswijziging van 10 april 2014 werden in artikel 39/57, §1 van de Vreemdelingenwet duidelijke beroepstermijnen opgenomen, met name 5 of 10 dagen. Sinds voormelde wetswijziging voorziet de Vreemdelingenwet immers in een automatisch schorsende werking overeenkomstig artikel 39/83 van de Vreemdelingenwet. Wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, behoudens akkoord van de betrokkene, zal de minister of zijn gemachtigde in principe pas ten vroegste tien dagen na de kennisgeving van deze maatregel kunnen overgaan tot de gedwongen verwijdering van de betrokkene. Indien de vreemdeling een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid indient binnen deze termijn, zal echter pas kunnen worden overgegaan tot zijn gedwongen verwijdering nadat de Raad deze vordering heeft verworpen. In het geval de termijn op grond van artikel 39/57, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet van tien dagen wordt teruggebracht tot vijf dagen, zijn dezelfde regels van toepassing.

Het Grondwettelijk Hof heeft hierbij benadrukt dat deze bepalingen niet uitsluitend betrekking hebben op de vastgehouden vreemdeling, maar op de vreemdeling die het voorwerp is van een verwijderings- of een teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Zulks wordt bevestigd door de bewoordingen *“in het bijzonder indien hij is vastgehouden”* of *“in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden”*, wat niet uitsluit dat ook de niet-vastgehouden vreemdeling wordt beoogd. Bijgevolg kan uit de artikelen 39/82, §4, 2de lid en 39/85, §1, 1ste lid van de Vreemdelingenwet niet worden afgeleid dat zij enkel van toepassing zouden zijn op vreemdelingen die worden vastgehouden. De termijnen van 10 respectievelijk 5 dagen om een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen (art. 39/57, §1, 3de lid van de Vreemdelingenwet) worden voorts niet als onredelijk kort beschouwd. Volgens het Grondwettelijk Hof zijn deze termijnen voldoende opdat de

vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs als een daadwerkelijk rechtsmiddel kan worden beschouwd. (GwH 17 september 2015, nr. 111/2015)

Ook werd een nieuwe alinea aan artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet toegevoegd, die bepaalt “*De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.*”

Hierbij heeft het Grondwettelijk Hof bevestigd dat de lezing die uitgaat van de hypothese dat het onderzoek van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts tot situaties van schending van de in artikel 15.2 van het EVRM gewaarborgde grondrechten zou zijn beperkt, uitgaat van een verkeerde lezing. Het woord “*inzonderheid*” in de voormelde bepalingen heeft immers een exemplatief en niet een limitatief karakter. Bijgevolg is het onderzoek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet enkel beperkt tot de voorgelegde bewijsstukken waaruit blijkt dat er redenen zijn om aan te nemen dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van grondrechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het EVRM (GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Voorts is de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

De wettelijk vastgestelde procedure en de daarin opgenomen procedurele waarborgen in verband met de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid is dan ook op essentiële punten aangepast ten aanzien van de wettelijke bepalingen die golden ten tijde van de veroordeling van België door het EHRM wegens schending van de artikelen 13 en 3 van het EVRM in de zaak M.S.S. t. België en Griekenland van 21 januari 2011 of het arrest S.J. t. België van 27 februari 2014 (geschrapt). In zijn verzoekschrift verwijst de verzoekende partij naar rechtspraak van het EHRM (Stella Josef van 27 februari 2014) en naar het Grondwettelijk Hof van januari 2014, maar voormelde arresten dateren van voor de wetswijziging. Daarenboven kan verzoekende partij niet meer nuttig naar het arrest van 27 februari 2014 van het EHRM (Stella Josef) verwijzen aangezien de zaak werd doorverwezen naar de Grote Kamer en de zaak vervolgens op 19 maart 2015, omwille van een minnelijke schikking tussen partijen, uit de lijst van zaken voor het Hof werd geschrapt. Het arrest waarnaar verzoekende partij verwijst, moet derhalve als niet bestaand worden beschouwd.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de wetgever gevolg heeft gegeven aan de verzuchtingen van het EHRM en van het Grondwettelijk Hof inzake de effectiviteit van het rechtsmiddel in de UDN-procedure. De wetswijzigingen van 10 april 2014 werden door het Grondwettelijk Hof getoetst en het Grondwettelijk Hof is van oordeel dat een daadwerkelijke rechtsbescherming voorhanden is (GwH 11 juni 2015, nr. 89/2015, GwH 17 september 2015, nr. 111/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016).

Waar de verzoekende partij stelt dat een gewone vordering tot schorsing geen automatisch schorsend effect heeft, merkt de Raad op dat verzoekende partij de mogelijkheid heeft om krachtens artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, zoals eveneens gewijzigd bij de voormelde wet van 10 april 2014, voorlopige maatregelen te vorderen.

De verzoekende partij heeft dan ook twee mogelijkheden:

1. Wanneer de tenuitvoerlegging reeds imminent is lopende de beroepstermijn voorzien in artikel 39/57, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, dan kan zij een vordering tot schorsing indienen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Deze vordering is alsdan van rechtswege schorsend tot op het moment dat de Raad er zich over heeft uitgesproken. Wanneer de Raad na een prima facie onderzoek van de merites een schending aanneemt van artikel 3 van het EVRM, dan bepaalt de Vreemdelingenwet dat ook meteen is voldaan aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het is eveneens wettelijk bepaald dat de Raad hierbij een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. De Raad doet overeenkomstig

artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet uitspraak binnen de 48/72 uur of binnen de vijf dagen indien de geplande repatriëring van de verzoekende partij meer dan acht dagen later is dan het indienen van het verzoekschrift. Wat betreft het imminent karakter van de vordering is geenszins absoluut vereist dat de verzoekende partij het voorwerp uitmaakt van een maatregel in de zin van de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet of van een ter beschikking stelling van de regering.

2. Wanneer de tenuitvoerlegging nog niet imminent is lopende de in punt 1. vermelde beroepstermijn, dan kan verzoekende partij een gewone vordering tot schorsing indienen en een beroep tot nietig-verklaring. Wanneer over deze gewone vordering tot schorsing nog niet door de Raad is beslist op het ogenblik dat de tenuitvoerlegging van de bestreden maatregel imminent wordt, dan kan de verzoekende partij de Raad verzoeken om in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan tot de versnelde behandeling van de eerder ingediende vordering tot schorsing. Ook voor deze mogelijkheid geldt een beroepstermijn van tien respectievelijk vijf dagen nadat de tenuitvoerlegging imminent is geworden. De vordering bij wege van voorlopige maatregelen heeft een van rechtswege schorsende werking (artikel 39/85, § 3 van de Vreemdelingenwet) en het voormelde artikel 39/85 voorziet er uitdrukkelijk in dat de Raad een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek doet van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan een risico op een schending van (onder meer) artikel 3 van het EVRM. Dezelfde beslissingstermijnen als in artikel 39/82 van de Vreemdelingenwet zijn van toepassing.

Hoewel het inderdaad zo is dat de gewone vordering tot schorsing niet van rechtswege schorsend is, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij op geen enkele wijze aannemelijk maakt dat (en de Raad ziet – gelet onder meer op de recente wetswijzigingen zoals hierboven besproken – niet in waarom) het geheel van de hierboven opgesomde beroepsmogelijkheden en de wettelijk bepaalde procedurele waarborgen ter zake, in rechte of in feite niet zouden volstaan in het licht van artikel 13 van het EVRM.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat zij niet over een effectief rechtsmiddel beschikt. De schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM evenals de schending van artikel 47 van het Handvest kan niet worden aangenomen.

Verder moet worden vastgesteld dat er geen indicaties in het dossier zijn die erop zouden wijzen dat de verzoekende partij gedwongen verwijderd zou zijn alvorens uitspraak werd gedaan, met het onderhavige arrest, over de huidige vordering. Een dergelijke schending is in casu dan ook niet aangetoond. De Raad kan in casu alleen maar vaststellen dat de verzoekende partij, middels het onderhavige beroep, zich heeft kunnen verweren tegen de bestreden beslissing alvorens een gedwongen tenuitvoerlegging kon plaatsvinden. Het standpunt van de verzoekende partij dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kon beschikken en dat artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de grondrechten zijn geschonden mist dan ook feitelijke grondslag.

3.22. Voorts voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar laat ze na dit in concreto uit te werken. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot het vermelden van de schending van artikel 3 van het EVRM, maar laat na dit in concreto uit te werken. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing.

Artikel 13 EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 4 januari 2006, nr. 153.232).

In zoverre verzoeker de schending van artikel 13 EVRM zou verbinden aan een schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld, zoals hierboven blijkt, dat in afwezigheid van een verdedigbare grief gegrond op artikel 3 van het EVRM, de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM niet nuttig kan worden ingeroepen noch worden weerhouden. (zie EHRM, 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. Griekenland en België, par. 288)

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES